

RECENSIE FILM

Almodóvar rijt oude wonden open

Penélope Cruz graaft in haar eigen verleden, maar ook in dat van de Spaanse natie. Het is het zoveelste conservatieve taboe dat Pedro Almodóvar aanvalt.

Jeroen Struys

Dinsdag 30 november 2021 om 3.25 uur

<p>De diva's van Almodóvar, Rossy De Palma en Penélope Cruz, naast Israel Elejalde en Milena Smit. rr</p></p>

De diva's van Almodóvar, Rossy De Palma en Penélope Cruz, naast Israel Elejalde en Milena Smit. © rr

Madres paralelas

Van: Pedro Almodóvar

Met: Penélope Cruz, Milena Smit, Israel Elejalde

(120 min.)

★★★★☆

Penélope Cruz deed in 1997 haar intrede in het universum van Pedro Almodóvar in *Carne tremula*, als een sekswerkster die bevalt in een rijdende bus. In *Todo sobre mi madre* speelde ze een zwangere non met hiv. En ook *Madres paralelas* (<https://www.youtube.com/watch?v=MYcOUo2ZhVc>) is amper vertrokken of ze heeft een onenightstand die al gauw de gordijnen laat bollen. Zo vertel je met beeld.

Cruz speelt Janis – genoemd naar de zangeres die overleed op haar 27ste. Alleenstaande moeders zijn bij haar een familietraditie, zegt ze droogweg. Op de materniteit ligt naast haar nog een single moeder, zij het dat de veel jongere Ana (Milena Smit) het veel moeilijker heeft met hoe de dingen zijn gelopen. Er ontstaat een band die uiteindelijk hun beider leven omgooit.

De jongste film van Pedro Almodóvar is zwanger van kleur en bol van leven, liefde en sensationele plotwendingen – een glorieuze terugkeer naar de vrouwenfilm na het pijnlijke, in medicatie

verdoofde zelfportret van Dolor y gloria. Er gaat een warmte van uit die je nagenoeg alleen bij Almodóvar kunt voelen – en die misschien wel dé reden is waarom de regisseur zulke successen heeft gekend.

Massagraf

Almodóvar is echter ook 72 en hij is in een nieuw stadium van zijn carrière beland. Onder alle frivole lichtheid zit ook veel zwaarte in *Madres paralelas*, met de dood voortdurend op de achtergrond. De dood is hier echter geen eindpunt, maar een vertrekpunt – net zoals geschiedenis een manier is om de toekomst tegemoet te gaan. En *Madres paralelas* is een film waarin persoonlijke en nationale geschiedenis intens met elkaar verweven zijn.

De vader van Janis' pasgeboren kind is een forensisch antropoloog die ze om een gunst had gevraagd: hulp om haar overgrootvader op te graven uit een massagraf uit de Spaanse burgeroorlog. Janis is dus op zoek naar haar eigen afkomst, maar ook naar de onverwerkte geschiedenis van Spanje, waar de massagraven van Franco slechts recentelijk weer in de krantenkoppen belandden. Het is een heet politiek hangijzer in het land, waar de conservatieven van de Partido Popular zich hevig verzetten tegen elke vorm van historisch onderzoek naar de gruwelen onder Franco.

De film is zwanger van kleur en bol van
leven, liefde en sensationele plotwendingen
– een glorieuze terugkeer naar de
vrouwenfilm

De films van Almodóvar zijn in zekere zin altijd politiek geweest en in oppositie met de conservatie krachten, simpelweg door films te maken over single zwangere vrouwen, homoseksuele relaties, transgender personen en op tijd en stond een zwangere non met hiv. In zekere zin is een film over het opgraven van Franco's slachtoffers niet meer dan opnieuw Almodóvar die een conservatief taboe aanvalt.

Maar het is misschien wel de eerste keer dat hij zo expliciet een politiek statement maakt, terwijl Spanje nog volop discussieert over de vraag of zo'n historisch onderzoek wel een goed idee is. De regering onder de socialist Pedro Sánchez heeft een nieuwe wet in

voorbereiding om de lijken op te graven en te identificeren, maar de conservatieve oppositiepartij Partido Popular kant zich ertegen met als argument: het zou weleens oude wonden kunnen openrijten.

Natuurlijk, lijkt Almodóvar met deze film te zeggen, maar net daarom is het zo noodzakelijk. Want als wij niet weten wie wij zijn, hoe kunnen wij dan met het hoofd rechtop lopen? Gelukkig doet hij dat niet op een prekerige manier, maar in zijn typische, meeslepende, bedrieglijk frivole stijl. Net zoals in zijn films vol lgbtq-thema's raakt hij het politieke aan met een heel persoonlijk verhaal, dat genoeg wendingen kent om een aflevering van een Spaanse telenovela van het scherm te spelen. Er komen DNA-tests aan te pas, grote geheimen en nog grotere misverstanden en een even verrassende als onafwendbare vrijpartij. Taboes en geheimen maken levens kapot.

Obsessief

Het wonder van Almodóvar is dat hij daarmee weggkomt, ondanks alle flagrante productplacement voor luxemerken die zich maar wat graag linken aan het merk Almodóvar (het is het enige dat echt afbreuk doet aan zijn stijl). Hij slaagt erin om je te midden van al die soapelementen en bruuske wendingen toch emotioneel betrokken te houden. Dat doet hij door alle ironie achterwege te laten en te rekenen op zijn geweldige actrices, zijn campy kleuren en decors en de prachtige muziek van Alberto Iglesias. Zijn vaste componist schreef muziek als van een thriller onder dramatische scènes, waardoor je er als kijker voortdurend aan wordt herinnerd dat er meer aan de hand is dan wat je ziet. Onder dat oppervlakkige laagje van plot raakt Almodóvar diepere thema's aan.

De zoektocht naar je eigen identiteit speelt in nagenoeg alle films van Almodóvar een grote rol – al was het maar de zoektocht naar de eigen seksualiteit. Maar nog nooit deed hij dat zo letterlijk: er is haast iets obsessiefs aan de manier waarop Janis achter de waarheid wil komen.

Interessant is hoe net Almodóvar daarbij de wetenschap op een piëdestal plaatst. Misschien is het geen toeval dat hij deze film opnam in volle coronacrisis. Hij doet dat immers precies op een moment dat enerzijds de samenleving hard op wetenschappers rekent, maar anderzijds ook wetenschap en waarheidsvinding onder vuur komen. Het zoeken naar kennis over wie wij zijn, suggereert *Madres paralelas*, is een vorm van liefde.

LEES MEER

08/12/2021 | RECENSIE FILM

'Don't look up': een tegelijk dolkomische en deprimerend trieste film

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20211207_98127549)

07/12/2021 | RECENSIE FILM

Spielbergs 'West Side story' is een geslaagde renovatie

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20211206_98128446)

07/12/2021 | RECENSIE FILM

'There is no evil': film op z'n moedigst

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20211206_98127468)

07/12/2021 | RECENSIE FILM

'Olga': de turnster die zich overal een buitenstaander voelt

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20211206_98123751)

30/11/2021 | RECENSIE FILM

'Sin señas particulares': een film die vluchtelingen een gezicht geeft

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20211129_97637909)

Lees de volledige
krant

(https://markup.standaard.be/extra/static/checkapp/index.html?utm_campaign=digitalekrant&utm_source=standaard&utm_medium=brooklyn-artikels)